

KATA SEPPÄ

Saaren taikaa

Saaren taikaa

Kiitos siskolleni, joka on koko elämäni
kulkenut vierelläni.

Kata Seppä
Saaren taikaa

© 2022 Kata Seppä

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4936-4

Luku 1

”Mä olen tullut kotiin”, totesin vieressäni istuvalle vieraalle ihmiselle. Tai no, ei hän ihan vieras ollut, sillä olimme tavanneet puoli päivää aiemmin Helsinki-Vantaan lentokentällä. Yhteinen matkamme oli alkanut lennolla Lontoon kautta Saarelle, joten tuttavuutemme oli oikeastaan kestänyt jo useita tunteja. En minä siis tietenkään ollut tullut kotiin, päinvastoin. Olin tuhansien kilometrien päässä kotoa, mutta sydämessäni olin kotona. Olin käynyt Saarella teini-ikäisenä siskoni kanssa kielikurssilla. Jo silloin olin rakastunut Saareen ja päättänyt, että vielä minä sinne palaan.

Saarella ei ollut samanlaista suihkulähdettä kuin Roomassa, jonne kolikon heittämällä olisi voinut paluunsa varmistaa. Päätin kuitenkin palaavani ja nyt, vähän yli kaksikymppisenä, olin tullut takaisin. Ja sen tunsin koko kehossani. Sydämeni oli pakahtua ja aivoni pursuivat ihania muistoja. En tiedä, mikä muistoista teki niin ihania, sillä ensimmäinen vierailuni Saarelle oli ollut hyvä, muttei mitenkään loistava. Kyseessä ei ollut ensimmäinen ulkomaanmatkani, mutta se oli ollut ensimmäinen matkani ilman vanhempiani. Matka teini-ikäisenä Saarelle oli ollut täynnä vapaudentuntua ja uutuudenviehätystä. Sellaista viehätystä, mitä ei vanhempien kanssa perhelomalla Kanarialla saanut. En kuitenkaan ensimmäisellä reissullani Saarelle löytänyt elämäni rakautta tai kokenut mitään maailmaa mullistavaa kokemusta. Tosin ne olivat luvassa tällä toisella reissulla, mutta sitä en vielä silloin tiennyt, kun istuimme taksin kyydissä matkalla hotellille.

Saarelle oli tehty turistimatkoja jo kauan. Enkä yhtään ihmettele miksi. Saari oli unelmakohde monessakin mielessä. Sinne oli Suomesta lyhyt lentomatka, englannilla pärjäsi hyvin ja ilmasto oli aina ihanteellinen. Saari oli pieni, mutta kätki sisäänsä kaiken, mitä lomalta saattoi toivoa. Oli kultaisia hiekkarantoja, puistojen upeaa kukkaloistoa, supervanhaa historiaa, mittaamattoman arvokasta taidetta. Oli romantiikkaa sitä kaipaaville ja leikkipuistoja perhelomailijoille. Saari tarjosi

halukkaille extreme-harrastuksia ja hengellisiä kokemuksia. Saari antoi lomailijalle kaiken, mitä lomailija tarvitsi. Minulle Saari antoi vielä enemmänkin. Sain kylmiä väreitä jo Suomessa, kun muutamaa kuu-kautta aiemmin kuulin vihdoin pääseväni Saarelle. Sinne olin jo pit-kään halunnut ja vihdoin tieni vei taas tuonne paratiisiin.

Ehkä osan kihelmöivään tunnelmaan loi kentällä tapaamani mies. Hän oli kolmekymppinen, ruskettunut ja hänen siniset silmänsä loistivat. Hän oli komea, muttei liian veistoksellinen. Hänen tyyliensä oli rento, mutta huoliteltu. Hän oli meidän kohdepäällikkömme. Toisin sanoen hän oli minun pomoni. Tunnollisena tyttönä en toki voinut edes harkita työpaikkaromanssia. En ainakaan vielä siinä vaiheessa. Pomo oli tullut minua ja Venlaa vastaa lentokentälle. Hän halusi toivottaa meidät tervetulleiksi Saarelle, vaikka ei saanutkaan suuria matkalauk-kujamme mahtumaan pieneen punaiseen autoonsa. Niinpä me Venlan kanssa otimme taksin ja samalla ihastelimme Saarta. Pystyimme vain kuvittelemaan, mitä kaikkea seuraavat kuukaudet toisivat mukanaan.

Olin ollut matkaoppaana aiemminkin, joten työ ei minua jännittänyt. Jännitystäni lisäsi uusi kollega Venla, uusi pomo ja uudet yhteistyö-kumppanit. Saaren kuvittelin tuntevani jo niin hyvin, ettei retkien ve-täminen tai paikkojen neuvominen jännittänyt lainkaan. Tosin joka kohteessa on aina omanlaiset toimintatavat ja käytänteet, jotka on vain pakko opetella.

Opin kesän aikana, että Saarella on parkkipirkköjen sijaan pysäköin-tivalvontakamerat. Jos bussi pysäköi hotellin eteen jalkakäytävälle liian pitkäksi aikaa, lähetettiin siitä sakko. Tämä aiheutti huomattavan pal-jon kitkaa minun ja erään bussinkuljettajan, Marcon, välille, jonka kanssa koko kesän tein töitä. Kitka välillämme näkyi siinä, että menin kerran jos toisenkin taksilla lentokentälle vastaanottamaan lomalaisia, koska Marco jätti minut oman bussini kyydistä.

Vauhdikas kesä Saarella oli bussinkuljettajan jäynien lisäksi täynnä rakkautta ja uskomattomia kokemuksia. Niistä mistään en kuitenkaan

ollut tietoinen vielä sinä hetkenä matkatessani taksin takapenkillä kohti kesäkotiani, Aurinkoharja-hotellia.

”Onko tämä niinkun auringon harja, jolla harjataan aurinkoa vai auringon harjalla eli päällä oleva harja?” Venla pohti ääneen, kun saavuimme Aurinkoharjan pihaan. ”Vai tarkoittaakohan se aurinkoharja, että auringon säteet ovat kuin katuharja, joka sutii tätä kokonaisuutta puhtaaksi valollaan?”

Aurinkoharja oli meren rannalla kohoava seitsemänkerroksinen auringonvalossa kylpevä rakennus. Piha oli hyvin hoidettu, vaikka alkukesästä kaikki kukat eivät vielä kukkineetkaan. Nurmikko oli vihreää ja tasaista, joka oli varmasti pihassa häärivien puutarhureiden ansiota. Taustalla kimaltavasta merestä heijastuvat auringonsäteet saivat koko rakennuksen kimaltamaan.

Hotellimme sijaitsi hyvällä paikalla Aurinkoharjan alueella. Siellä olisi suurin osa meidän myytävistä hotelleistammekin, joten hotellitapaamisille ja retkipikeille olisi lyhyt matka. Ja niiltä takaisin omalle hotellille. Varsinkin pitkien päiväretkien tai myöhään kestävien iltaretkien jälkeen olisi ollut harmi, jos meidän hotellimme olisi ollut kaukana. Hotellille myös pääsi hyvin paikallisbusseilla, joten liikkuminen Saarella oli helppoa.

”Vaikea sanoa, mutta hienon näköinen hotelli”, vastasin Venlalle.

Venla oli minua hieman nuorempi ja hieman kokemattomampi matkaopas. Hän oli myös hieman lyhyempi ja hieman tanakampi. Toisaalta, hän oli paljon räväkempi ja osasi ensivaikutelman perusteella pukeutua tyylikkäästi. Ei sillä lailla jackiemaisen klassisesti, vaan Venla oli selvästi omalle tyylilleen uskollinen. Hän näytti hyvältä vaikkei mikään megabööna ollutkaan. Minä koin jopa hieman kateutta hänen vaatteistaan. Miten hän oli osannut valita noin tyylikkäättä, mutta mukavannäköiset matkustusvaatteet? Hänellä oli naruolkaintoppi ja koko matkalta leveäpunttiset housut. Kengät olivat rennot, kuvioidut tennarit. Hyvä niin, koska luulen, ettei hän flipplopeissa olisi saanut laukkujaan raahattua hotelliin asti. Hänen vaatteissaan oli väriä, muttei

mitenkään liikaa tai liian räikeitä. Minä puolestani valitsin vaatteeni aina yhden ainoan kriteerin mukaan: vaatteiden täytyi olla mukavat päällä. Siksi omistinkin paljon kotiasuja, eli kaiken maailman velourihousuja ja huppareita, jotka olivat ihanan lämpimiä ja pehmeitä. Niin ihania päällä!

Poikkeuksen tekivät pikkumustat. Niitä minulla ei ollut montaa, mutta ne olivat takuuvarmat bileasut. Silloin kun olin juhlimassa, en välittänyt mukavuudesta. Päinvastoin: tiukka minimekko ja epäkäytännöllisen korkeat korkkarit olivat bileasuni. Pikkumustaan luotin aina! Olin käyttänyt pikkumustaa bileasuna niin kauan kun muistin. Muistaakseni jo yläasteen diskossa, jossa olinkin erottunut muusta joukosta hyvin näkyvästi. Olin jo silloin tiennyt, etten kuulu pieneen suomalaiseseen kyläpahaseen, vaan sieluni kaipasi kauemmaksi. Halusin maailmalle ja janosin seikkailua. Seikkailun lisäksi minulla oli loppumaton tarve saada tietoa ja oppia koko ajan uutta maailmasta ja sen kiehtovista asioista. Eri maat ja kielet olivat intohimoni. Yläasteella opiskelin ranskaa ja lukiossa italiaa. Jos joku nyt minulta kysyisi, niin espanja se kaikista järkevin kielivalinta olisi ollut, mutta eipä muutkaan hukkaan menneet. Lukioikäisenä käytin kaikki rahani matkusteluun. Eipä siis ollut yllätys, että minusta tuli matkaopas. Nyt minulla alkoi olemaan sen verran monta kohdetta takanani, että saatoin sanoa sitä jo uraksi. Vaikka toki ylenemistä ei ollut vielä tapahtunut, mikä oli kyllä oma päätökseni. Venlakin oli ollut aiemmin muissa kohteissa, mutta hänestä ei välittynyt samanlaista ammattimaisuutta kuin minusta. Hän oli ehkä vähän höpsö, mutta varmasti hyvä ihmisten kanssa, ajattelin hänestä saamani ensivaikutelman perusteella.

"Mennään tutustumaan uuteen kotiimme, ehkä huoneet on sisustettu erilaisilla harjoilla, kuten hammasharjoilla ja pulloharjoilla", sanoi Venlalle auttaessani häntä suurien matkalaukkujen kanssa.

"Miksi sulla on näin paljon tavaraa mukana?" kysyin. "Mulla on paljon dvd-elokuvia ja cd-levyjä", Venla totesi iloisesti "paljon klassikoita, joita ei saa netistä."

Käsitykseni hänestä vain vahvistui; mitä katsomisen tai kuuntelemisen arvioisia levyjä ei saa netistä?

”Hynttyyt yhteen ja Meiju Suvas”, Venla vastasi kuin lukien ajatukseni. Pohdin, miksi kukaan haluaa niitä katsella tai kuunnella, mutta sitä kysymystä Venla ei enää osannut mielestäni lukea.

Uuteen kotiin meneminen oli aina jännittävää uudessa kohteessa. Yleensä oppaat asuivat kimppakämpissä, mutta meille Venlan kanssa oli valittu tällainen järjestely. Molemmille oma huone yhteistyöhotellista. Minä olin innoissani. Olin maailmalla asunut jos jonkinlaisissa kommuuneissa ja asumisratkaisuuksissa. Firma taisi todella välittää meistä, kun teki näin suuren satsauksen. Toistaiseksi hotellikin näytti upealta ja sijainti oli sen ehdoton valtti. Kiva, että sain omaa rauhaa enkä joutunut jakamaan kylpyhuonettani kenenkään kanssa. Respassa saimme hyvää palvelua ja meidät otettiin hymyillen vastaan. Saimme avattua huonelaskut, vaikka firma oli tehnyt hotellille selväksi, ettei heidän laskuun saisi laittaa mitään ostoksia. Ymmärsin sen hyvin: joku olisi voinut käyttää tilaisuutta hyväkseen, juhlia firman piikkiin kauden ja jättää laskut peräänsä. Minä en toki niin olisi tehnyt ja sen sain todistettua omalla luottokortillani, joka luettiin koneelle talteen huonelaskuja varten.

Tsekkasimme itsemme sisään, saimme avaimemme ja lähdimme huoneisiimme. Sovimme tapaavamme tunnin päästä aulassa. Siitä lähtisimme yhdessä tutustumaan hotelliin ja lähialueeseen.

Huoneessani minua kohtasi järkytys.

”Miten näin hienossa hotellissa voi olla niin pieni koppi?” ihmettelin Venlalle, kun taas tapasimme.

Menneen tunnin olin käyttänyt lähinnä itkemiseen. Huoneeni oli koppi enkä ollut lainkaan tyytyväinen. Miten tällaisesta unelmapaikasta, unelmahotellista, voi edes löytyä jotain niin kamalaa, ahdasta ja pimeää? Miksi jatkuva auringonpaiste ei harjaakaan hotellin jokaista

huonetta? Ja ennen kaikkea, miksi se kakkoskerroksen nurkkahuone on juuri minun huoneeni?

”Että tällainen kesäkoti”, totesin, mutta Venla ei selvästikään ollut yhtä järkyttynyt kuin minä. Tosin hetken juteltuamme selvisi, että Venlan huone oli korkeammalla ja siellä oli oikea ikkuna. Ei siis sellainen kulmamalli, joka minun kopissani oli.

”Ehkä sä Sara nyt maksat siitä, että ahneena nappasit ensimmäisen avaimen”, Venla totesi puolileikillään. Just. Nielin kiukkuani.

Aurinko paistoi täydellisesti ja sai Saaren näyttämään juuri niin kauniilta kuin muistinkin. Talot olivat matalia, meri näkyi lähes joka kadun kulmalta ja palmuja huojui lämpimässä tuulessa. Toki paljon oli muuttunut lähes kymmenessä vuodessa ja kun ihan tarkasti muistelin, niin täällä Aurinkoharjan alueella en ollut koskaan aiemmin käynytkään. No, mutta kauniilta näytti yhtä kaikki. Löysimme helposti lähimmän ruokakaupan ja bussipysäkin. Kävimme myös merenrannassa ihastelemassa maisemaa. Pysähdyimme keskusaukiolle kokikselle ja vaihdoimme ensivaikutelmat Saaresta.

”Tää on just niin ihana kuin muistinkin!” hehkutin.

”Joo, vaikuttaa kivalta paikalta. Mä en ole täällä ennen käynytkään, mutta kyllä tämä ainakin vaikuttaa helpolta ottaa haltuun. En tuu toivottavasti eksymään tai muuta.” Venla nauroi.

”No musta en ole ihan varma. Siis eksymisestä, oon ajoittain tosi hyvä siinä. Yksi kollega nauroi aina, miten voin olla matkaopas tällä suuntavaistolla. Tosin lomalaisten kanssa en ole koskaan eksynyt. Ainakaan pahasti”, nauroin minäkin.

Varpaissani kihelmöi ja päässäni oli ontto olo. Oli ihanaa olla Saarella! Aurinkoharjan alue oli hyvin perinteinen turistialue, mutta silti siinä oli ripaus enemmän eksoottisuutta kuin normaalissa Granissa.

Meille oli varattu ensimmäinen viikko aikaa tutustua Saareen ja toisiimme sekä laittaa työhommot kuntoon lomalaisia varten. Me emme vielä tienneet mitään hotelleista, retkistä tai toisistamme.

Tutustumiseen olikin siis hyvä varata paljon aikaa ja hermoja. En saanut Venlasta kovin hyvää ensivaikutelmaa eikä se ensimmäisen yhteisen iltapäivän aikana muuttunut. Venla oli höpsö, joka omien sanojensa mukaan oli tullut Saarelle etsimään itselleen kesäheilan.

”Tästä tulee paras kesä ikinä!” hän huudahti, kun skoolasin kokislasiani hänen oluttuoppiinsa. Epäilen.

Ensimmäisen päivän ilta puolestaan toi mukanaan paljon hyvää, kun pomomme viimein liittyi seuraamme. Hän oli lentänyt Saarelle jo muutaman päivän aikaisemmin ja työt olivat jo täydessä tohinassa. Hän oli järjestellyt asioita ja hommannut muun muassa meidän hotellihuoneemme.

”No tytöt, kuinka olette kotiutuneet?”, Pomo kysyi. Hänen syvänsiniset silmänsä porautuivat silmiini enkä voinut muuta kuin huokaista hymyillen ”tosi hyvin.”

”Kiva kuulla”, hän lisäsi.

”Mä siis sanoin huonetta kopiksi, koska se on niin pieni, mutta tosi kiva”, selitin, kun Venla ihmetteli, että miten niin tosi hyvin.

Pomo itse asui Aurinkoharjan lähellä sijaitsevassa kerrostalokolmiossa. Olin kateellinen, koska hänellä oli iso asunto ja paljon tilaa. Ja parveke ja keittiö. Ja oikeat ikkunat.

Olin malttamaton kuulemaan tulevista töistä. Missä hotellimme sijaitsivat, millaisia retkiä vetäisimme ja koska lomalaisemme saapuisivat? Missä toimistomme oli ja millainen lentoaikataulu koneellamme oli? Rakastin lentokenttäpäiviä, mutta vihasin yölentoja. Loma oli kaikkien kannalta parempi aloittaa päivällä, kun kohde näytti parhaat puolensa eikä pimeällä, kun kaikki olivat väsyneitä. Lentokenttäpäivissä tunsin aina sekavia tunteita; samaan aikaan haikeutta ja uuden odotusta. Sain aina sanoa hyvästi ja tervetuloa saman päivän aikana ja se loi sekavan olon, jota en missään muualla tuntenut. Joka kerta, kun saatoin bussilastillisen lomalaisia kotimatikalle, sain toivottaa tervetuloa bussilastilliselle uusialomalaisia.

Monesti minulta kentällä kysyttiin, että enkö minä lähde samalla lennolla lomalaisten kanssa Suomeen. Lomalaisten oli usein vaikea ymmärtää, että minulla sama show alkoi alusta joka viikko. Toisaalta oli hyvä, etteivät lomalaiset ajatelleet sitä. Jos he olisivat tienneet, että sellään samat retkivitsit joka viikko, he olisivat menettäneet ainutlaatuisuuden tunteen. Niin kauan, kun kukaan ei kyseenalaistanut, minun tehtäväni oli saada lomalaisille tunne, että olin Saarella vain ja ainoastaan heitä varten. Mikä siis oli totta. Sillä kyseisellä viikolla.

”Maanantai”, Pomon ääni sai minut hereille ajatuksistani, sillä muistelin, kuinka samanlaisia kaikki lentokentät olivatkaan. Jos oikein kovasti muistelen, pystynkö todenmukaisesti sanomaan oliko se suklaacroissantteja myyvä lentokentän pikkukahvila Kreikassa vai Italiassa? Ehkä se oli Italiassa, koska muistan olleeni siellä Mauran kanssa. Mutta toisaalta oliko Kreikassa se kahvila, joka myi vain suolaisia herkuja? Jos oikein tarkasti muistelen, se taisi olla saman ketjun kahvila molemmilla lentokentillä. Aivan kuten ajattelin; samanlaisia harmaita betonilaitoksia täynnä kiireisiä ja jännittyneitä ihmisiä kaikki lentokentät olivat.

”Maanantaisin on deppi ja arri, tai siis ensimmäisellä viikolla tietysti vain arri, mutta jatkossa toki asiakkaat pitää myös viedä pois Saarelta”, Pomo lisäsi ehkä hieman hermostuneesti.

Samassa hän jatkoi jo hieman hymyillen: ”Päivälento, tosi hyvät ajat, jotta saadaan tertutkin vedettyä saman päivän aikana.”

Jes! Päivälento niin hyvään aikaan, että tervetuloilaisuudet ehtivät olla illalla. Se tarkoittaa, että lomalaiset tulevat saamaan heti hyvän annoksen tietoja ja vinkkejä ennen kuin lähtevät tutustumaan uuteen kiehtovaan kohteeseen. Jos lento on myöhään perillä, on tervetuloilaisuus vasta saapumista seuraavana aamuna, jolloin paikalle ei tule koskaan ketään. Paitsi aina vakiona olevat besserwisserit (yleensä iäkkäämpi pariskunta) ja epävarmat (myös yleensä iäkkäämpi pariskunta). Molemmat pariskunnat saapuvat tervetuloilaisuuteen omista syistään ja tässäkin kohteessa vallitsi sama lainalaisuus. Saapumista

seuraavana aamuna suurin osa lomalaisista nukkuu väsymystään, osa krapulaansa, ja innokkaimmat ovat jo lähteneet liihottamaan kohteeseen omin päin. Siksi oli hyvä, että tervetulo-tilaisuudet olivat jo tulo-päivänä.

”Retkiä on tietysti pääkaupungin kävelykierros, Saaren ympäri -kokoapäiväretki, paikallisiin perinteisiin tutustumisretki ja iltaretki”, Pomo jatkoi luetellen ulkomuistista. ”Mä siis olin täällä jo viime vuonna, joten hommat on tuttuja mulle.”

”Okei, millainen kausi teillä oli?” kysyin. Ilaahduin siitä, että Pomokin selvästi koki Saarella jotain sellaista, että kannatti tulla uudelleen. Tosin myöhemmin minulle selvisi, että hänellä oli omat henkilökohtaiset syyt palata Saarelle.

”Myynti olisi voinut olla vähän parempi, mutta kyllä meillä oli tosi hyvä kausi ja mulla oli ihanat opastytöt”, Pomo sanoi. ”Mutta mä luulen, että tänä vuonna on vielä ihanammat”, hän jatkoi ja vinkkasi minulle silmää.

Oi, pieni flirtti tulee piristämään kautta varmasti, ajattelin, kun pääsin kopperoiseeni takaisin. Olimme istuneet hetken kolmestaan läheisen baarin terassilla, mutta matkustuksesta väsyneenä jätimme illan lyhyeen. Flirtti olikin piristävä ajatus mielessäni, koska kopperoisen seinät tuntuivat ihan vähän kutistuneen sitten viime näkemän.

Hotelliaamiainen! Ja siis nimenomaan aamiainen, ei aamupala. Aamupalan ihmiset syövät kotonaan tai nappaavat Ärrältä mukaansa kii-reessä. Aamiainen on sana, jota hotelleissa käytetään. Aamiainen on ensimmäisen viikon ajan luksusta, mutta pidemmän päälle huomaa, että se leipä maistuu leivältä joka paikassa. Jos on fiksu ja suunnitelmallinen, kuten minä, saa aamiaisen wau-elämyksen kestäämään jopa kaksi viikkoa. Elämyksen pitkittämiseen kuuluu tarkka suunnitelma siitä, miten jaottelee leivät, jugurtit ja lämpimät ruoat. Herkkuja, kuten vohveleita ja minimuffinsseja, saa syödä vain kerran viikossa. Kovin raskasta, kuten pekonia ja munia, ei kannata myöskään syödä joka aamu,

sillä niihin kyllästyy erittäin nopeasti. Tosin munissa pitää vaihdella niiden muotoa; paistettuna, keitettynä ja kokkelina. Tosin vaikka kuinka tein suunnitelmat aamiaiselle, kyllästyin siihen silti jo parissa viikossa.

Otimme Venlan kanssa tavaksi syödä yhdessä. Ensimmäisen tutustumisviikon ja ensimmäisen oikean työviikon jälkeen aloin nauttimaan yhteisistä ruokailuhetkestämme. Oman lisämakunsa toi hotelliravintolan tarjoilija, Victor. Aamiaisella Victorin tärkeä tehtävä oli kysyä jokaisen syömään tahtovan huonenumero ja varmistaa, että aamiainen todella kuului vieraan huonehintaan. Koska meidän huoneissamme ei ollut keittiötä, firma maksoi meille aamiaisen ja päivällisen. Kun Victor vielä toisellakin viikolla kysyi minulta ja Venlalta huonumeroita, tajusimme, että hän tuskin niitä tulee koskaan muistamaan. Luulisi, että neljässätoista aamussa ja illassa olisi jo oppinut yhdistämään kaksi kolminumeroista sarjaa kahteen nuoreen naiseen, mutta ei.

”Ehkäpä Victor ei ole huonomuistinen, vaan haluaa vain tehdä työnsä tosi hyvin” pohdimme Venlan kanssa eräänä iltana illallisella.

Victor toimi ihailtavan tasalaatuisesti, sillä olimme jo oppineet hänen fraasinsa ulkoa. Aina tullessaan päivällisellä pöytäme luo, hän esitteli itsensä, toivotti tervetulleeksi ja pyysi juomatilauksemme. Joimme aina vettä, se sisältyi buffetrueokailun sopimushintaan. Siksi jokailtaisen ilmoituksemme lähdevedestä ei olisi pitänyt olla yllätys Victorille, mutta joka ilta koko kesän ajan hän silti toisti fraasinsa. Huomasimme Venlan kanssa jo toisella viikolla Victorin olevan runsassanaisempi lähestulkoon kaikille muille paitsi meille.

”Ihme Iso-Vee koko mies” totesimme Venlan kanssa ja huomaisimme löytäneemme yhteisen sävelen.

Ensimmäinen viikko meni nopeasti ja uuden opettelu oli valtavan raskasta. Sen ei olisi pitänyt olla mikään yllätys, sillä niin kävi aina uudessa kohteessa. Ensimmäisellä viikolla tutustuimme toimistoon ja siellä oleviin agenttifirmamme henkilöihin. Toimistossa oli myös

minun ja Venlan oma koppi, jossa oli tietokone ajoittain toimivalla nettiyhteydellä ja tulostin. Siellä tekisimme joka viikko terttupakettimme, hotellikansioiden pikkiaikailmoitukset ja hoitaisimme muut juoksevat asiat. Meidän kopissamme oli ikkuna, mutta maisemana vain viereisen harmaan kerrostalon seinä. Talo oli todella lähellä ja pelkäsin, että tämän kauden aikana sairastuisin klaustrofobiaan.

”Onko tällä saarella muita kuin vanhoja koppeja?” tiuskaisin, kun ensi kerran menimme Venlan kanssa toimistokoppiimme. En huomannut takanamme seisovaa Pomoa, joka rykäisi ja sai kasvoni muuttumaan talvenkalpeasta heleän punaisiksi.

”Siis tosi kiva, että meillä on oma huone ja täällä on tollanen vanha kone, tai siis pöytä tietokone, kuka nyt mitään läppäreitä kaipaisikaan, tai siis onhan Venlalla kannettava, jos tarvitaan”, sopersin, mutta tiesin ettei selittelyni auttanut, koska huoneeseen laskeutui syvä hiljaisuus.

Yritin paikata mokaani kehumalla maasta taivasiin toimiston sijaintia ja lähellä olevaa ravintola. Menimme sinne yhdessä kaikki kolme syömään ja suunnittelemaan tulevaa. Ravintola oli pikemminkin kuin kioski, sillä koko seinä oli avoin ja pöytiä vain muutama. Sieltä sai herkullisia leipiä itse valitsemillaan täytteillä. Idea oli sama kuin pikaruokaketjulla, mutta tarjolla oli paikallista leipää ja tuoreita paikallisia raaka-aineita. Täytin mehevän rustiikkisämpyläni salaatin ja tomaatin lisäksi tonnikalamajoneesilla, joka oli paikan päällä tehtyä. Ravintolassa sai myös erinomaista palvelua ja tiskin takana ollut Stephen mielilytti etenkin Venlan silmää. Päätimme, että tästä leipäkioskista tulisi kantapaikkamme.

Toimistomme sijaitsi noin puolen tunnin ajomatkan päässä Aurinkoharjasta, joten ensimmäisenä päivänä päätimme tehdä kaikki mahdolliset toimistohommat kerralla pois alta. Aloitimme hotellikansioiden täyttämisen, vaikka tiesimme, että niiden valmiiksi saaminen venyisi loppuviikkoon, sillä täydentäisimme niitä aina uutta tietoa saadessamme. Teimme kuitenkin tervetulosivut, joihin laitoimme yhteystietomme ja kuvamme. Kuvan otti agenttifirman työntekijä ja se otettiin

toimiston parvekkeella, josta näkyi meri. Koska Pomo oli Saarelle tullessaan tuonut työvaattemme mukanaan toimistolle, vaihdoimme firman logoilla varustetut paidat päällemme ja harjoittelimme poseerauksia. Lisäsin hieman ripsiväriä ja kampasin blondit hiukseni päätä myöten, koska halusin olla kuvassamme edustavan näköinen. Jos hyvin kävisi, kuva olisi hotellien auloissa olevissa kansioissa koko kesän.

Tosin eräänä vuonna Espanjassa kuvia jouduttiin ottamaan tiheään tahtiin, koska tervetulosivut katosivat useistakin hotellikansioista. Espanjassa meitä oli iso suomalaisporukka, mutta kukaan ei kuitenkaan tunnustanut saaneensa normaalia enempää treffikutsuja lomalaisilta. Missäköhän lienee meidän kuvamme tälläkin hetkellä?

”Hymyile”, Pomo sanoi minulle tiukasti ja tökkäsi kylkeen kuvanottohetkellä, ”edustat nyt firmaa, olet firman kasvokuva ihan kirjaimellisesti.”

Äsh, ensin möläyttelen ja sitten nyrpistelen. Tänään ei ole minun päiväni. Saimme kuitenkin onnistuneen kuvan, jonka skannasimme kymmenen hotellikansion etusivuksi.

”Hyvä kuva ja hyvät mallit”, Pomo totesi hymyillen nähdessään valmiin tuotoksen muovitaskussa.

Päätimme viedä hotellikansiot hotelleihin vasta viikon lopulla, kun olisimme saaneet ne kokonaan valmiiksi. Tosin pikkiaikailmoitukset jouduimme muuttamaan joka viikko, koska haku lentokentälle muuttui joka viikko. Hakuaikaan vaikutti lähinnä se, missä hotellissa oli eniten lomalaisia milläkin viikolla, koska niiden mukaan tehtiin deppilistat. Deppilistat saatiin Pomolta aina pari päivää ennen kenttäpäivää, ja niistä selvisi, mistä hotelleista ja kuinka monta lomalaista haettiin lentokentälle. Pomo suunnitteli joka viikko eri ajoaikataulun, koska minulle ja Venlalle oli aina omat bussit. Joskus jouduimme sendaamaan bussin lentokentältä hotelliin tai hotellilta lentokentälle, koska lomalaisia oli enemmän kuin kaksi bussillista. Silloin siis osa lomalaisista lähetettiin pienen tervetulopuheen jälkeen kuljettajan saattamana hotelliin tai lentokentälle. Luoja yksin tietää, mitä niillä matkoilla tapahtui;

Saaren taikaa on kepeä chick lit -romaani matkaoppaan elämästä, työstä ja vapaa-ajasta. Matkaoppaana Sara elää elämänsä kesää kohdaten ärsyttäviä asiakkaita ja huumorintäyteisiä tapahtumia. Jännitystä elämään tuo rakkaussuhde, jota täytyy salailla. Rakkauden, omituisten asiakkaiden ja avuliiden paikallisten lisäksi Sara kohtaa uskomattomia tilanteita ja itsensä etsimistä.

Pysyykö salasuhte salassa ja miten käy Venlan kesäheilan etsinnässä?

Kata Seppä on toiminut vuosia ulkomailla matkaoppaana, joten tarinasta välittyy asiantuntemus ja omakohtaisuus.

